

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. JUDr. Františkem Pětníkem, advokátem se sídlem Hodějovická 448, Pelhřimov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2014, č. j. MV-106145-3/SO-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 A 102/2014 – 35,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 A 102/2014 – 35, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 8. 2014, č. j. MV-106145-3/SO-2012, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce JUDr. Františka Pětníka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2014, č. j. MV-106145-3/SO-2012 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 22. 8. 2012, č. j. OAM-24050-8/DP-2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a z jeho výroku pro nadbytečnost vypustil odkaz na ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Prvostupňovým rozhodnutím Ministerstvo vnitra zamítlo žádost stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli bylo v minulosti uděleno dlouhodobé vízum za účelem účasti v právnické osobě s platností od 24. 9. 2007 do 31. 5. 2008, které mu bylo prodlouženo do 31. 5. 2010. Stěžovateli byl na základě jeho žádosti ze dne 3. 6. 2009 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání coby osobě samostatně výdělečně činné s platností od 5. 6. 2009 do 31. 5. 2010. Pobyt byl stěžovateli následně prodloužen až do 31. 5. 2012. Stěžovatel podal dne 2. 5. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu. Ministerstvo vnitra žádost zamítlo, neboť stěžovatel přestal splňovat podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Z vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění vydaného OSSZ Pelhřimov dne 26. 4. 2012 dle prvostupňového rozhodnutí vyplynulo, že stěžovatel byl v rozmezí srpna až prosince 2011 (tedy na dobu pěti měsíců) na základě vlastní žádosti odhlášen z placení pojistného z důvodu ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti. Stěžovatel byl v evidenci OSSZ Pelhřimov přihlášen v obdobích od 12. 10. 2009 do 30. 11. 2009, od 12. 4. 2010 do 31. 7. 2011, a od 1. 1. 2012 do doby vydání prvostupňového rozhodnutí. Na základě těchto zjištění dospělo Ministerstvo vnitra k závěru, že zde existuje závažná překážka v dalším pobytu stěžovatele spočívající v tom, že stěžovatel nevykonával samostatnou výdělečnou činnost, za jejímž účelem mu byl povolen dlouhodobý pobyt. Stěžovatel tedy vědomě přestal plnit účel povolení k dlouhodobému pobytu a obcházel tím právní předpisy České republiky. Správní orgán dále dovodil, že zamítnutí žádosti stěžovatele nepředstavuje nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť stěžovatel nemá v České republice rodinu ani jiné vazby.

[3] Stěžovatel napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním. Zde mimo jiné uvedl, že pobyt na Ukrajině po dobu pěti měsíců byl zapříčiněn nemocniční léčbou po úrazu a následnou rehabilitací, k čemuž stěžovatel v odvolání předložil lékařský doklad (úředně ověřené potvrzení o hospitalizaci). Ihned po návratu z Ukrajiny se stěžovatel opět přihlásil k placení pojistného. Neplacení pojistného na důchodové pojištění a tedy i přerušování samostatné výdělečné činnosti bylo v souladu se zákonem. Stěžovatel nemá povinnost hradit pojistné a být přihlášen k jeho placení v období, kdy nepodniká. Správní orgán nemohl při rozhodování přihlížet k období před květnem 2010, neboť toto období bylo hodnoceno při předcházejícím prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému

pokračování

pobytu. Nelze proto uzavřít, že se stěžovatel z důchodového pojištění odhlašoval opakovaně. Stěžovatel byl přesvědčen, že neporušil žádný právní předpis, neboť má čistý trestní rejstřík.

[4] Žalovaný podané odvolání zamítl, přičemž z výroku prvostupňového rozhodnutí pro nadbytečnost vypustil odkaz na ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se ztotožnil s vypořádáním věci správním orgánem prvního stupně. Z lékařské zprávy předložené stěžovatelem vyplývá, že byl v období od 29. 7. 2011 do 28. 10. 2011 hospitalizován na Ukrajině z důvodu autonehody. Žalovaný konstatoval, že podle dokumentů správního spisu se stěžovatel se osobně dostavil dne 2. 8. 2011 na OSSZ Pelhřimov a odhlásil se z účasti na důchodovém pojištění z důvodu ukončení samostatné výdělečné činnosti vlastnoručně podepsaným prohlášením. Pozastavením výkonu samostatné výdělečné činnosti dal stěžovatel najevo, že nehodlá plnit účel povoleného pobytu, čehož si musel být vědom. Žalovaný přisvědčil námitce stěžovatele, že orgán prvního stupně byl oprávněn hodnotit pouze období posledního povoleného dlouhodobého pobytu, tj. období od 1. 6. 2010 – 31. 5. 2012. Na závěr žalovaný shrnul, že stěžovatel v období od 1. 8. 2011 do 31. 12. 2011 nebyl veden v evidenci OSSZ Pelhřimov jako osoba samostatně výdělečně činná a neplnil tedy účel povoleného dlouhodobého pobytu, tj. účel podnikání. Obdobně stěžovatel postupoval již v minulých letech. Jeho argumentace dlouhodobou hospitalizací ve světle těchto skutečností neobstojí a svědčí o účelovosti jednání stěžovatele ve snaze vyhnout se povinností vyplývajícím z českých právních předpisů.

III. Řízení před krajským soudem

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 22. 8. 2014 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v níž namítal, že mu rozhodnutí žalovaného bylo doručeno poštou, ačkoli jeho zástupce měl zřízení datovou schránku. Podle stěžovatele není pravdou, že by se z evidence OSSZ Pelhřimov odhlásil osobně, neboť odhlášku podepsal a předal svému zmocněnci, který ji na OSSZ dodal. Žalovaný podle stěžovatele neměl kromě podkladů od OSSZ Pelhřimov žádné další důkazy pro závěr o neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu. Období před rokem 2010 je pro posouzení žádosti stěžovatele irelevantní, neboť již bylo posouzeno při předchozí žádosti stěžovatele o prodloužení dlouhodobého pobytu. Dále se žaloba obsahově shoduje s podaným odvoláním.

[6] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle odůvodnění napadeného rozsudku byla v případě doručování rozhodnutí žalovaného naplněna materiální funkce doručování, neboť stěžovatel se s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámil. Krajský soud se ztotožnil s vypořádáním věci žalovaným. Stěžovatel během svého pobytu v České republice vykonával podnikatelskou činnost spíše nárazově navzdory skutečnosti, že právě podnikání bylo důvodem, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt. Krajský soud dále uvedl: „Z obsahu správního spisu vyplývá, že k přerušení výdělečné činnosti v případě žalobce nebylo krátkodobou záležitostí, nýbrž k němu došlo opakovaně, a to v délce necelých pěti

měsíců (od 1. 12. 2009 do 11. 4. 2010) a v délce pěti měsíců (od 1. 8. 2011 do 31. 12. 2011. Uvedené mnohonásobné porušení účelu, pro který byl žalobci povolen dlouhodobý pobyt, vede k závěru, že opakované ukončování samostatné výdělečné činnosti žalobce nelze omluvit jím poukazovanou hospitalizací ve zdravotním zařízení na Ukrajině. Tento závěr nemůže zvrátit ani tvrzení žalobce, dle něhož za něj odhlášení samostatné výdělečné činnosti provedl jeho zmocněnec. Tato námitka je ve vztahu k opakovanému porušení účelu povolení dlouhodobého pobytu žalobce irelevantní. Žalobce byl povinen po celou dobu svého pobytu na území České republiky plnit účel, pro který mu byl pobyt na tomto území povolen, tedy vykonávat podnikatelskou činnost a na základě této činnosti odvádět též příslušné zákonem stanovené poplatky (např. důchodové pojištění).“ Pobyt mimo Českou republiku neopravňoval stěžovatele k ukončení samostatné výdělečné činnosti, neboť účel povoleného dlouhodobého pobytu musí být v předmětném období reálně vykonáván.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zákonnosti doručování rozhodnutí žalovaného. Zástupce stěžovatele má zřízenou datovou schránku a písemnosti od Ministerstva vnitra mu vždy byly doručovány do ní. Správním orgánům tak byla její existence známa. Opětovně stěžovatel namítl, že dobu před květnem 2010 nebylo možné v posuzované věci hodnotit, neboť již byla předmětem posouzení při předcházející žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Stěžovatel přerušil podnikatelskou činnost z důvodu zranění a následné hospitalizace na Ukrajině. Ve správních orgány namítané době tedy byl v pracovní neschopnosti, kvůli které nebyl povinen hradit pojištění. Správní orgány ke svému závěru o neplnění účelu pobytu cizince použily jako jediný důkaz informace od OSSZ Pelhřimov. Ty však nejsou jediným možným důkazem pro zjištění, zda stěžovatel plnil účel pobytu na území ČR, tj. vykonával podnikatelskou činnost řádně dle platných právních předpisů. Správní orgány tak měly vyhledat další důkazy. Podle kasační stížnosti stěžovatel v převážné době svého pobytu vykonával samostatnou výdělečnou činnost. Výpadek pěti měsíců při vykonávání samostatné výdělečné činnosti neznamená, že stěžovatel v převážné době tuto činnost nevykonával; rozhodnutí žalovaného proto stěžovatel považuje za nezákonné.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 28. 11. 2014, jímž se ztotožnil s vypořádáním věci krajským soudem. K otázce doručování odkázal na judikaturu Ústavního soudu. Zástupce stěžovatele komunikoval s žalovaným v průběhu správního řízení prostřednictvím písemné korespondence. Podle žalovaného jsou pro posouzení plnění účelu pobytu stěžovatele rozhodující dvě kritéria, a to existence živnostenského oprávnění a řádné odvádění záloh na pojistné na sociální zabezpečení.

pokračování

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[11] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední činnosti. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek z výše uvedených důvodů a žádné z těchto pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[12] Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku v nesprávném posouzení otázky doručování rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel byl ve správním řízení zastoupen, jeho zástupce měl zřízenou datovou schránku. Rozhodnutí žalovaného mu proto mělo být doručeno do datové schránky a nikoli poštou.

[13] Písemnost se ve správním řízení dle ustanovení § 19 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), doručuje primárně do datové schránky adresáta. Teprve v případě, kdy není možné písemnost doručit do datové schránky účastníka řízení, resp. jeho zástupce, může správní orgán doručovat písemnost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu, kterou mu účastník řízení sdělí (§ 19 odst. 3 správního řádu).

[14] V tomto ohledu je nutno konstatovat, že v posuzované věci žalovaný správní orgán nerespektoval zákonem stanovená pravidla pro doručování, neboť své rozhodnutí doručoval zástupci stěžovatele prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, ačkoli ten měl zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že za řádně doručenou lze považovat takovou písemnost, která byla odeslána správnému adresátovi a prokazatelně se dostala do jeho dispozice. Pro doručování ve správním řízení je totiž zásadní, zda se adresát s doručovanou písemností prokazatelně seznámil či nikoli. Pokud ano, pak samotná skutečnost, že doručení bylo provedeno jiným než předepsaným způsobem, již nemá vliv na zákonnost doručování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 – 73, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). V projednávaném případě se zástupce stěžovatele s rozhodnutím žalovaného, které mu bylo doručeno chybně primárně poštou, prokazatelně seznámil. Za této skutkové situace se Nejvyšší správní soud ztotožnil s vypořádáním této námitky krajským soudem, že doručení rozhodnutí žalovaného zástupci stěžovatele poštou nemělo vliv na zákonnost správního řízení; rozhodnutí žalovaného tak bylo stěžovateli řádně

oznámeno se všemi s tím spojenými důsledky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 – 88).

[15] K posouzení věci samé stěžovatel namítl, že v projednávané věci nebylo možno hodnotit období před květnem 2010, neboť to již bylo předmětem posouzení při předcházející žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu.

[16] Nejvyšší správní soud se s tímto názorem ztotožnil a rozhodnutí žalovaného i krajského soudu v tomto směru považuje v této části za rozporuplná. V rozhodnutí žalovaného je konstatováno, že správní orgán prvního stupně byl při rozhodování o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu oprávněn hodnotit pouze období od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2012 a nikoli dobu předešlou. Zcela v rozporu s tímto právním názorem však žalovaný v závěru svého rozhodnutí konstatoval, že se stěžovatel již v minulosti odhlašoval z evidence OSSZ jako osoba samostatně výdělečně činná a tuto skutečnost považoval za relevantní pro rozhodnutí ve věci. Krajský soud pod bodem 44 písemného vyhotovení napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatel přerušoval výdělečnou činnost opakovaně a odkázal kromě období od 1. 8. do 31. 12. 2011 i na období od 1. 12. 2009 do 11. 4. 2010. Na základě toho dovodil závěr o "mnohonásobném porušení účelu" pro povolení dlouhodobého pobytu. Opakované porušení účelu povoleného pobytu konstatoval v odůvodnění několikrát. V závěru svého odůvodnění krajský soud opakované porušení účelu pobytu uvedl jako důvod, proč nepřihlédl k tvrzení o hospitalizaci stěžovatele na Ukrajině.

[17] Období do května 2010, kdy stěžovatel podal novou žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, resp. období od 1. 12. 2009 do 11. 4. 2010, po které nebyl stěžovatel přihlášen k důchodovému pojištění, bylo předmětem hodnocení plnění účelu dlouhodobého pobytu stěžovatele v předchozím řízení o jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Ve vztahu k nyní projednávané věci se proto jedná o již dříve správními orgány hodnocenou skutečnost, jejímuž právnímu hodnocení ve spojení s žádostí stěžovatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v posuzovaném případě brání překážka věci rozhodnuté. Jak uvedeno výše, žalovaný tento závěr ve svém rozhodnutí výslovně potvrdil. Jestliže krajský soud v rozporu s tím hodnotil plnění účelu dlouhodobého pobytu stěžovatele i v období od 1. 12. 2009 do 11. 4. 2010, a považoval je dokonce za stěžejní důvod pro závěr o neplnění účelu dlouhodobého pobytu stěžovatele, učinil tak v rozporu se zákonem. Závěry krajského soudu, dle nichž se stěžovatel již v minulosti opakovaně odhlašoval z evidence OSSZ a „mnohonásobně“ porušoval účel, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky, tedy nelze akceptovat.

[18] Stěžovatel namítal, že správními orgány nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť správní orgány svůj závěr o neplnění účelu dlouhodobého pobytu učinily pouze na základě oznámení o ukončení samostatně výdělečné činnosti ze dne 8. 2. 2011.

[19] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že mezi stranami není sporu o tom, že stěžovatel v předmětném pětiměsíčním období nevykonával samostatnou výdělečnou činnost, dále není sporné, že OSSZ Pelhřimov bylo stěžovatelem (či jeho zástupcem) oznámeno ukončení podnikatelské činnosti ke dni 31. 7. 2011, k opětovnému zahájení

pokračování

došlo ke dni 1. 1. 2012. Tyto skutečnosti vyplývají ze správního spisu a stěžovatel je v průběhu správního ani soudního řízení nikterak nezpochybnil.

[20] Prvostupňový správní orgán stěžovateli neprodloužil povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, z důvodu existence závažné překážky pobytu na území České republiky ve smyslu § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Tuto překážku spatřoval v neplnění účelu povoleného pobytu, což dovodil z ohlášení přerušení či ukončení podnikatelské činnosti u OSSZ. Podle prvostupňového správního orgánu si stěžovatel musel být v případě přerušení podnikatelské činnosti vědom, že pokud nepodniká, neplní účel povoleného pobytu. I v situaci, kdy by podnikal, ale nebyl přihlášen k odvodům na pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti a následně je nehradil, by porušoval právní předpisy České republiky. S tímto odůvodněním stěžovatel polemizoval v odvolání, kde uvedl, že po dobu odhlášení u OSSZ byl ze zdravotních důvodů hospitalizován na Ukrajině po autonehodě, doložil to potvrzením S. centrální okresní nemocnice (s ověřeným překladem do češtiny).

[21] Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele, že ze skutkového stavu zjištěného správními orgány v projednávané věci nebylo možno dovodit jednoznačný závěr o tom, že jeho nepřihlášení v evidenci OSSZ Pelhřimov v období od 1. 8. 2011 do 31. 12. 2011 lze považovat za neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu a závažnou překážku pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení nebylo vyvráceno tvrzení stěžovatele, dle něhož nemohl v uvedené době podnikat ze zdravotních důvodů.

[22] Stěžovatel v průběhu řízení o odvolání předložil potvrzení Zdravotnického zařízení S. okresního úřadu přeložené soudním tlumočnickem jazyka ruského a ukrajinského. Z tohoto potvrzení vyplývá, že stěžovatel byl od 29. 7. 2011 do 28. 10. 2011 hospitalizován ve S. centrální okresní nemocnici z důvodu zranění po autonehodě. Z uvedeného potvrzení je dále zřejmé, že stěžovatel byl po tuto dobu uznán pracovně neschopným. Stěžovatel též uvedl, že oznámení o ukončení samostatné výdělečné činnosti podepsal a předal svému zástupci, který ho osobně doručil na OSSZ Pelhřimov. Žalovaný ve svém rozhodnutí k tomuto důkazu a tvrzení uvedl: „K tvrzené hospitalizaci účastníka řízení na území Ukrajiny v období od 29. 7. 2011 do 28. 10. 2011 Komise uvádí, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 2. 8. 2011 se účastník řízení osobně dostavil na příslušné pracoviště OSSZ Pelhřimov za účelem oznámení pozastavení výkonu samostatné výdělečné činnosti, přičemž tato skutečnost vyplynula z podkladů OSSZ Pelhřimov doručených správnímu orgánu I. stupně 11. 6. 2012, které jsou pod č. j. OAM-24050-5/DP-2012 součástí spisového materiálu účastníka řízení. Pro úplnost Komise poznamenává, že k tomuto závěru dospěla na základě formuláře Oznámení OSVČ o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti, který účastník řízení datoval dnem 2. 8. 2011 a opatřil vlastnoručním podpisem.“ Dále žalovaný svůj závěr o zamítnutí odvolání opřel o konstatování, že stěžovatel nebyl v inkriminované pětiměsíční době přihlášen v evidenci OSSZ Pelhřimov jako osoba samostatně výdělečně činná a neplnil tím účel dlouhodobého pobytu, přičemž tuto skutečnost sám na OSSZ Pelhřimov oznámil. Tvrzení o dlouhodobé hospitalizaci nepovažoval za relevantní,

bez uvedení důvodů tohoto závěru, pouze s odkazem na opakované odhlašování z evidence v minulosti.

[23] Správní orgány v řízení postupují podle ustanovení § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán je povinen vždy odpovědně zvážit, které důkazy je v řízení potřeba provést, a zda není potřeba důkazní stav doplnit, je také povinen posuzovat důvodnost návrhů účastníků řízení na doplnění dokazování. Není sice důkazními návrhy účastníka řízení vázán, pokud však některé důkazy neprovede, musí uvést důvod tohoto postupu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48). Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 – 46).

[24] Je nutno zdůraznit, že v projednávané věci byl předmětem řízení dlouhodobý pobyt stěžovatele a spornou otázkou se stalo plnění účelu, ke kterému byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikání. Žalovaný svůj závěr o neplnění účelu pobytu opřel pouze o zjištění, že stěžovatel nebyl ve výše uvedené době přihlášen v evidenci OSSZ Pelhřimov, bez ohledu na případné důvody tohoto stavu. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že nepovažoval za překážku pro prodloužení pobytu stěžovatele porušení předpisů o sociálním zabezpečení (z důvodu neodvádění plateb), ale skutečnost, že ve zmíněném období nepodnikal. Přitom se však nevypořádal s tvrzením stěžovatele, že podnikat nemohl kvůli pracovní neschopnosti, kterou v řízení doložil písemným potvrzením. Žalovaný nezpochybnil věrohodnost předložených důkazů, nevyvrátil tedy tvrzení stěžovatele o případné pracovní neschopnosti. Pokud by však stěžovatel skutečně byl po několik měsíců neschopen ze zdravotních důvodů provozovat podnikatelskou činnost, nemohla by být tímto vyvolaná pauza v podnikání posouzena bez dalších okolností jako porušení účelu, pro který byl dlouhodobý pobyt povolen.

[25] Pro úplnost je vhodné poznamenat, že stěžovatel měl v takovém případě OSSZ pouze oznámit dočasnou pracovní neschopnost potvrzenou lékařským zařízením na Ukrajině, a nikoliv oznamovat ukončení podnikatelské činnosti. Jak je však výše uvedeno, žalovaný stěžovateli nevytýkal porušení předpisů o sociálním zabezpečení či pojištění, pochybení spatřoval v jiných skutečnostech, pro která neměl dostatečně zjištěný skutkový stav. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto kasační námitku stěžovatele důvodnou. Krajský soud měl vzhledem k uvedeným pochybením rozhodnutí žalovaného zrušit, což v rozporu se zákonem neučinil.

[26] Námitkou, podle které ukončení samostatné výdělečné činnosti na dobu pěti měsíců nelze hodnotit tak, že účel povolení dlouhodobého pobytu (samostatná výdělečná činnost) neplnil v převážné době svého pobytu, Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému nemohl v této fázi řízení hodnotit. Nejdříve musí být v řízení postaveno najisto, zda stěžovatel výdělečnou činnost skutečně ukončil či přerušil bez objektivních důvodů, případně až poté hodnotit právní důsledky takového jednání.

pokračování

VI. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl v posuzovaném případě k závěru, že krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), pro kterou Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou první před středníkem napadený rozsudek zrušil. Současně zdejší soud ze stejných důvodů shledal, že již v řízení před krajským soudem byly splněny podmínky dle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s., a zrušil proto rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2014, č. j. MV-106145-3/SO-2012, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[28] V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, je povinen v souladu s ním vyhodnotit námitku týkající se porušení účelu povolení dlouhodobého pobytu stěžovatele na území České republiky.

[29] V případě, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházející z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 10 As 61/2008 – 98).

[30] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Ten přísluší žalobci, neboť rozhodnutí správního orgánu druhého stupně bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno. Žalovaný ve věci celkový úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 8 000 Kč za soudní poplatky (3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 A 102/2014 – 35). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 10 200 Kč.

[31] Zástupce žalobce před krajským soudem v řízení o žalobě učinil celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v účinném znění (dále jen “advokátní tarif”)], a jedno písemné podání ve věci samé (1 x žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce žalobce jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 A 102/2014 – 35. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o částku 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč (za 3 úkony tedy 10 200 Kč). Zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty.

[32] Celková částka nákladů za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy činí 18 200 Kč, kterou je stěžovatel povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Františka Pětníka, advokáta se sídlem Hodějovická 448, Pelhřimov, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu